

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς δὲ πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δὲ κ τὴ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φράγχα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Γενάρη κι' ἐβδόμη,
μασκαράδες δὲν 'βγῆκαν ἀκόμη.

Πεντακόσα τριάντα κι' ὀκτὼ
καὶ Κορδόνι χορῶν τραντακτό.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

Ἡ Φ. — Λοιπὸν κι' ἐφέτος, Φασουλῆ, μὲ μπάλους δὲν θὰ δρᾷ-
ῇ μοναχὰ μὲ τόμπολα τῆς νύκταις θὰ περάσωμε; [σωμε,
Πρέπει νὰ κάνωμε χορὸ κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι
καλλίτερον καὶ τοῦ Σκουζέ καὶ τοῦ Μαυρομιχάλη.

Θέλω νὰ φέρῃς τὸ Σουπέ μὲς' ἀπὸ τὸ Παρίσι,
ποῦ κι' ὁ Μεγαλειότατος ἀκόμη ν' ἀπορήσῃ,
θέλω λουλούδια τροπικῶν καὶ τοῦ Ντολμᾶ Μπαξέ,
θέλω κοστοῦμ γιὰ 'μᾶς τοὺς δὴδὸ νὰ κόψουν ἐξεπίτηδες,
θέλω νὰ φιγουράρωμε μὲ δυνατὸ σουξέ
καὶ νὰ μᾶς πιάσουν τῶν χορῶν ἀνίατοι φρενιτιδες.

Θέλω νὰ γίνω Πομπαδούρ
καὶ σὺ νὰ καμαρώνῃς,
κι' ὅλο σὰν ξέστρωτο γαϊδούρ
νὰ τρέχῃς νὰ πληρώνῃς.

Θέλω πηδήματα μποστὸν ἕως 'στὰ ξημερώματα
καὶ νὰ λουσθῶ 'στ' ὀποπωναξέ καὶ 'στὴν ὑλαγγυλάγγη,
θέλω μετὰξια κι' ἱριδας, μὰ θέλω κι' ἄλλ' ἀρώματα,
ποῦ δὲν τὰ ξέρουں Ἕλληνες, ποῦ δὲν τὰ ξέρουں Φράγκοι.

Θέλω ν' ἀνοίξῃ, μὲν μαρὶ καὶ πρῶτε μπεχλιθάνη,
τῆς σάλας τὸ ταβάνι,
κι' ἐνῷ τὰ ζεύγη φέρονται 'στὴν μέθην τῶν στροβίλων
νὰ πέσῃ κατεπάνω των βροχῇ τριανταφύλλων,
ὅπου νὰ πάθουν ἑξαφνα ζαλάδα κι' ἀναγούλα,
καὶ νὰ φανῇ τὸ σπῆτι μας Παλάτι Καλλιγούλα.
Θέλω νὰ σκάσω, μὲν μαρὶ, τὴν τάδε καὶ τὴν δεῖνα,
θέλω νὰ γίνω μιὰ Μαινὰς κι' ὡς εἶδος Μεσσαλίνα,
νὰ μαίνωμαι μὲς 'στοὺς χοροὺς καὶ πατιρντὶ νὰ κάνω,
τοὺς καθβαλιέρους νὰ τσιμπῶ καὶ σένα νὰ δαγκάνω.
Ὁ Φ. — Παρατηρῶ μετὰ χαρᾶς, ἀγαπητὴ κυρία,
ὅτι κι' ἐφέτος 'λύσσαξες γιὰ μπάλους καὶ βεγκέραις,
κι' αὐτοὶ θαρρῶ πῶς ἔμειναν μικρὰ παρηγορία
σὲ τούταις τοῦ συμβιβασμοῦ τῆς πονηραῖς ἡμέραις.
'Αλλὰ κι' ἐγώ, κυρία μου, πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
τοὺς μπάλους δὲν θὰ πάψω,
καὶ κατ' ἰδίαν σκέπτομαι σὰν θηριώδης Νέρων
κι' ἐφέτος νὰ τὸ κάψω.

Μένω καὶ τῶρ' ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν μου,
ἐμπρὸς νὰ προσκαλέσωμεν τὸν κόσμον τὸν ἀνώτατον,
καὶ πῆξε γράψῃ 'γρήγορα καθ' ὑπαγόρευσίν μου
μίαν σπουδαίαν πρόσκλησιν πρὸς τὸν Μεγαλειότατον.

«Μεγαλειότατε σεπτέ...

ὁ μπέεστιας Φασουλῆς,
ὁ πάντοτε καὶ σήμερον θεράπων τῆς Αὐλῆς,
ἱππότης ἐκλαμπρότατος καὶ τῆς ἀουρῆς βάρος,
τὴν κυνικὴν ἀναίδειαν λαμβάνει καὶ τὸ θάρρος

ὅτ' ὁ πρὸς ἐλπίδα τοῦ τὸν χορὸν νὰ σᾶς καλέσῃ πάλιν, ἂν κ' ἔχετε πρὸς τοὺς χοροὺς ἀποστροφὴν μεγάλην.

» Ἐφέτος δὲν ἐσκόπευα τὸ σπῆτι μου ν' ἀνοίξω καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ λούσου μου νὰ δείξω, ἀλλ' ἡ πατρίς, ὦ Βασιλεῦ, καθ' ὅπως ἐπεφάνη καὶ μοῦπε σὺβερῶτατα ἀτὶ χάσκεις μπεχλιβάνη; ξεχνᾷς τοὺς χρόνους τοῦ χρυσοῦ καὶ μόσχων σιτευτῶν, ὅπου προσκλήσεις γιὰ χοροὺς μετὰ σπουδῆς ἐγράφατε; ... ξύπνα κ' εἰς μπάλον ἐκτακτον προσκάλεσε κ' Αὐτόν, ὃ τόσα μέμηλε δεινά, λαοὶ τ' ἐπιτετράφονται».

» Τοιοῦτος θεῖος ὄνειρος καθ' ὅπως ἐπεφάνη γιὰ νὰ μὲ ξετρελλάνῃ, καὶ ὅτ' ἡ πατρίς τὴν φωνὴν ὁ Φασουλῆς ὑπέκρινε αὐτὴν τὴν νέαν πρόσκλησιν καθ' ὅπως ὑψηλὸν καθήκον πρὸς τὴν Μεγαλειότητα τὴν Ὑμετέραν στέλλει καὶ ὅτ' ἡ οἰκογενεὶα Σας τ' ἀγαπημένα μέλη.

» Ἐν τῷ μέσῳ συμφορῶν εἰς ἀλλόκοτον χορὸν ἡ πατρίς σᾶς προσκαλεῖ δι' ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ.

» Ἡ πατρίς βεβαρυμένη ἀπὸ δάφνας εὐθαλεῖς, ὅτ' ὁ χορὸν μου περιμένει περιλάμπρους Βασιλεῖς.

» Τὸ γόητρον τῆς δόξης τῆς με τοὺς χοροὺς θὰ σώσῃ καὶ δι' ἐκείνων τοὺς ἐχθροὺς θὰ θύσῃ κ' ἀπολέσῃ, κ' ὁ Περικλέτος σκέπτεται μ. π. α. λ. κ. ο. σ. τ. ο. υ. μ. ἐ νὰ δώσῃ κ' ἴσως, Μεγαλειότατε, κ' αὐτὸς σᾶς προσκαλέσῃ.

» Ἐστὰι δ' ὁ μέλλων μου χορὸς περιφανὴς κ' εὐόωνος, ἐγὼ δέ, φίλε Βασιλεῦ, σὺν ἄγριος ἡμίονος ὄλους ἐκείνους θὰ κλωτσῶ τοὺς βδελυροὺς φλυαροὺς, ποὺ σκέπτονται τὴν ἄνοιξιν καὶ τοὺς σαχλο-Βουλγάρους.

» Ἐπιθυμῶ τὸ φρόνημα τοῦ γένους νὰ θερμάνω καὶ σύμπασα θὰ προσκληθῇ τῶν Ἀθηναίων ἡ πόλις, προσέλθετε φαμελικῶς κ' ὅ,τι μπορῶ θὰ κάνω πρὸς εὐχαρίστησιν Ὑμῶν καὶ τῆς Αὐλῆς σας ὅλης, ἡ δὲ πατρίς σας βεβαιῶ στεφάνους θὰ μᾶς πλέξῃ, ποὺ θὰ φωνάζετε καὶ Σεις: «Ἄμάν, Χριστέ, κ' ἄς φέξῃ».

Ὁ Φ. — Τὴν ἐγράψες;...

Ἡ Φ. —

Ὁ Φ. —

Τὴν ἐγράψα...

Καὶ τώρα νὰ τὴν [στείλωμεν]

καὶ τὸ σπουδαῖον γεγονός πρὸς ὅλους ν' ἀναγγεῖλωμεν, καὶ νὰ παρακαλέσωμεν θερμῶς τὸν Περικλέτο νὰ φέρῃ φουαρμόνικα, λαυτέρνα κ' ὄργανετο, μὰ νὰ μὴ λείψῃ καὶ ζουρᾶς κ' ἐγγῶριον ντοῦλι, προσφιλεστάτη μουσικὴ ὅτ' ὁ κραταῖον Κορδόνι, ἐν γένει θέλω νὰ γενῇ ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη καὶ σὺ νὰ φάλῃς τὴν Μινῶν σὺν Πάτῃ, σὺν ἀηδόνι. Ἡ Φ. — Καλὲ τί λέγεις, Φασουλῆ; ... δὲν δέχεται καὶ πλὴν νὰ βάλῃ τέτοια πρόστυχα ὅτ' ὁ σπῆτι τῆς ὀρχήστρας, [στρα] σοῦ λέγω δὲ Γαλλίζουσα, χρυσέ μου μὲν μαρί, πῶς ἐγίνες τετράποδον καὶ θέλεις σαμαρί.

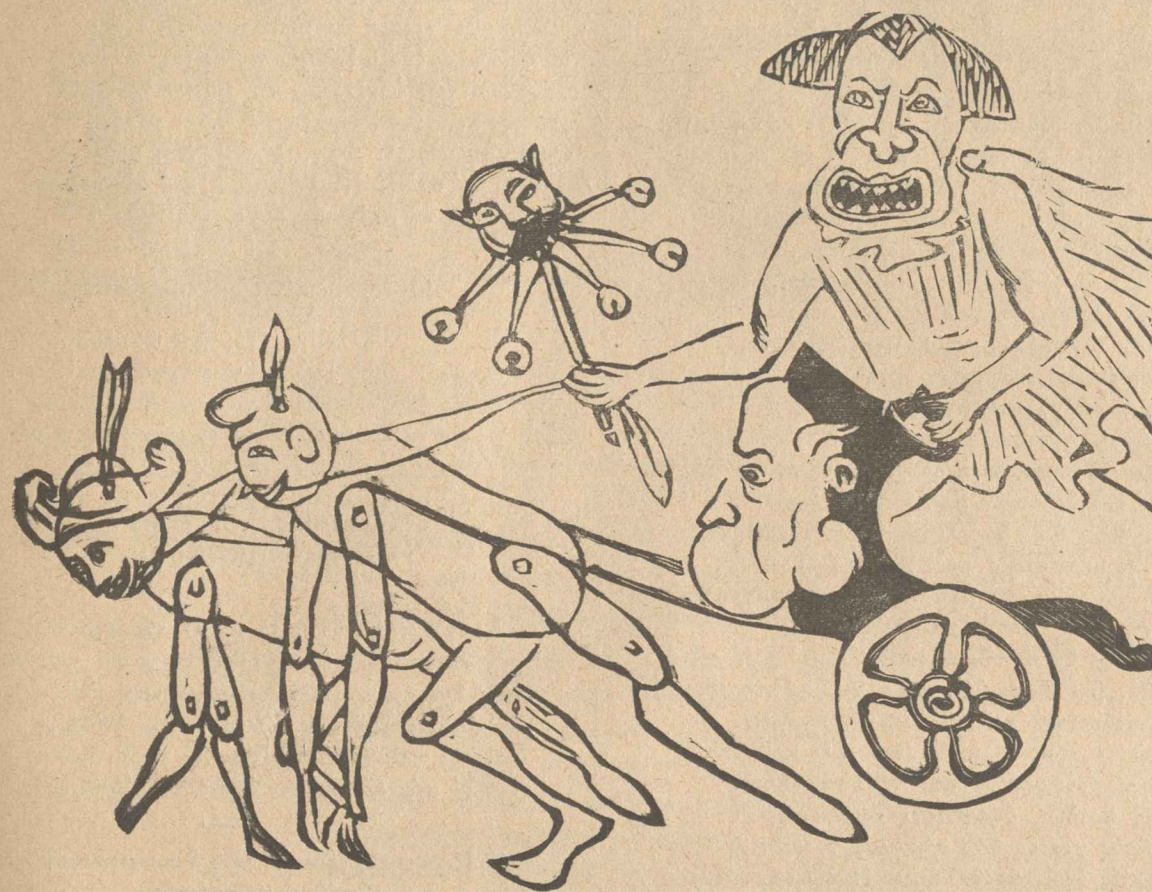
Ὁ Φ. — Ὁ μπάλος θέλει θόρυβον καὶ πάταγον καὶ βρότον καὶ μὴν ὀρχήστρα σὺν κ' αὐτὴ καθίς τὴν λαχταρᾷ, θὰ πάρωμε καὶ τᾶντερα Παισανίων πεινόντων καὶ κόρδαις θὰ τὰ κάνωμε μεγάλου ταμπουρά, ἐγὼ δὲ τότε θὰ πηδῶ μὲ σάλτους σχοινοβάτου... Ἡ Φ. — Μὲν ντιέ!... τί μπάλος ὅτ' ὁ «Ρωμῆ» τοῦ πρὸς [χρὺς Σαββάτου]

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος δέκτος.

Π. — Ὅλα τὰ βλέπω ρόδινα, μὰ δὲν μοῦ λές, ψωρίτη, γιατί δὲν ἐγράψες καὶ σὺ γιὰ τὸν Μητροπολίτη; Φ. — Ἄν τίποτα δὲν ἐγράψα ὅτ' ἡ ζάλη τῶν χορῶν ἀλλ' ὅμως ἐξεπλήρωσα καθήκον ἱερὸν, κ' ἀναμειχθεὶς μὲ τὸ πυκνὸν τῶν εὐσεβῶν ἀσκέρι ἐπῆγα καὶ τοῦ «φίλησα μ.» εὐλόγειαν τὸ χέρι. Τοιοῦτος ἔπρεπε νῆμιν Ἀρχιερεὺς εὐσχημῶν, φιλόφρονος, φιλεῦσπλαγχτος, σωστὸς Παντελεήμων, ὅστις ἐκ νόσων ρυπαρῶν τὸν κλῆρον ἀπελύμανε, τὴν ποιμνὴν δὲ τὴν βλάσφημον δικαίως διεποίμανε, κ' ἂν τὴν σεπτὴν δὲν ὕψωσε τοῦ Γερμανοῦ σημαίαν στέλλων πρὸς δούλους μάρτυρας λυτρώσεως ἀκτίνας, ἀλλὰ τὴν πίστιν ἀσπίλον ἐφύλαξε κ' ἀκμαίαν εἰς ἐσχάτην, ποῦ ρίπτεται πᾶν ἄγιον ὅτ' οὗς κύνας, καὶ βλέπομεν νὰ γίνεταί τῶν Δεσποτῶν ἡ μίτρα προαγωγὸς πολιτικὴ καὶ ψήφων προξενήτρα. Καὶ νῦν εἰς κόλπους Ἀβραάμ ἀστράπτων ἐπιστρέφει, λαμπρὸς δ' ὁ φωτιστὴς τῆς πίστεως τὸν στέφει, ἡμεῖς δὲ τώρα κύπτοντες πρὸ τοῦ σεμνοῦ τοῦ τάφου δακρύβρεκτον τὸ βλέμμα μας ὅτ' ἡ πίστιν ἂς βυθίσωμεν, καὶ μὴ παραβαλχεύσωμεν μὲ τὴν Θεᾶν τῆς Πάφου καὶ μήτε ὅτ' ὁ Ἀσκληπιὸν ἀλεκτρούνας θύσωμεν, ἀλλ' ἂς ζητῶμεν ἴσιν κ' ἀπαλλαγὴν τῶν νόσων ὅτ' ἡ πίστις τῆς δόξης.

κ' ἂς εἰπώμεν ὅτ' ὁ θεῶν αἰθέρων κυανῶν ὡς ὁ πατὴρ Βασιλεὺς εἰς χρόνους ἀνομβρίας: «ἀνέφελον ἐπάνωθεν ὀρώμεν οὐρανὸν δεινὴν ποιοῦντα πρὸς ἡμᾶς τὴν αἰγλήν τῆς αἰθρίας.» Π. — Τί λές, μωρὲ ζωντόβολο; Φ. — Περὶδρομος, βουβάσου... εἶναι καιρὸς, βρὲ Περικλῆ, ν' ἀνοίξῃς τὰ στραβά σου, κ' αὐτὰς τὰς εἰρωνείας σου παραίτα τὰς ἀστείας κ' ἀσβεστον φυλάττε τὸ πῦρ τῆς ἱερᾶς Ἑστίας, ποῦ τὰς ἀλύσεις ἔθραυσε μαρτυρικῶν αἰώνων κ' ἐξήγαγε τὸν Ἰσραὴλ ἐκ γῆς τῶν Φαραώνων, καὶ δικαιούται σήμερα καθε Ρωμῆος λιμάρης ν' ἀπλῶνῃ τὰ ξεράδια τοῦ ὅτ' ὁ Κεντρικὸς Ταμῆς, κ' ἔχεις καὶ σὺ δικαίωμα γιὰ μπάλους νὰ παρᾶρῃς χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ στέλλεσαι μὲς ὅτ' ὁ Φρενοκομῆς.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, ὅπου τὰ πάντα κρίνει ποῖον καὶ σὺ διάδοχον τοῦ Γερμανοῦ προτείνεις; Φ. — Ἐίρεις πῶς ἂν ἡ Σύνοδος σωτήριον τὸ κρίνῃ Μητροπολίτης εἰμπορεῖ καὶ λαϊκὸς νὰ γίνῃ, κ' ἂν ἦσιν ἄνθρωπος σωστὸς καὶ μὲ τὸ παραπάνω ἔμπορεῖα πρότασιν γιὰ σὲ ὅτ' ἡ Σύνοδος νὰ κάνω. Διὸ προτείνω ὡς ἄξιον ἡμῶν Μητροπολίτην τὸν Γορτυνίαν Θεοδωρῆν, Χρυσόστομον μαχητήν. Σκέψου καὶ σὺ, βρὲ Περικλῆ, τὴν πρότασιν καὶ κρίνε, ἄλλος καταλληλότερος πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶναι. Ἐχει καὶ γένειν κάτασπρα καὶ θάρρος γιὰ μαρτύριο κ' ὡς τώρα δὲν ἐγνώρισε τοῦ γάμου τὸ μυστήριον, κ' ἂν πάρῃ διαζύγιον κ' ἀπὸ τὴν Ἑξουσία

θὰ λείψῃ καθε πρόσκομμα γιὰ τὴν Ἀρχιερεῖα. ἔχει καὶ κατὰ σεβαστὸν καὶ γλώσσαν παπαρδέλα, ποῦ τὸ Κυριελεησον ἀκούραστη θὰ ψάλλῃ, κ' ἡ πατερίτσα, Περικλῆ, θὰ τοῦ πηγαίνει τρέλλα καὶ τὸ φέλονι τὸ χρυσὸ κ' ἡ μίτρα ὅτ' ὁ κεφάλι. Καθὼς δὲ τώρα Τσέλιγκας ἐχρίσθη Κορδονάτων, ποῦ κατ' αὐτὰς ἐρήμαξαν τοῦ Κεντρικοῦ τὴν κάσσα, ἔτσι καὶ τότε θὰ χρισθῇ ἀρχιερεῖα πρὸς τῶν... τσάπνης μὲ τὰ φράγκικα, ποιμὴν καὶ μὲ τὰ ράσσα, καὶ τὰ γιγασμένα χέρια τοῦ θὰ τὰ φιλοῦν καὶ τότε χορτάτοι πατριῶται, κ' ὅπως καὶ τώρα τὸν ὕμνουν οἱ πούροι Κορδονάτοι ἔτσι καὶ τότε θὰ τοῦ λέν: «ὦ Δέσποτα σπολλάτη, καὶ τὴν σεπτὴν θὰ προσκυνοῦν Πανιερότητά του, καὶ τότε θὰ συγχωρεθῶν καὶ τὰ μαρτύριά του, ὅσα κ' ἐν ἔργοις ἡμάρτε κ' ἐν διαρκεί παρλάτῃ καὶ τᾶκανε σαλάτα.

Τότε τὸν Μεγαλόσταυρο, ποῦ τὸν κιαλάρουν ὅλοι καὶ ὅτ' ὁ ἀπίστων τῆς καρδιάς ἐκόλλησε μαράζι, θὰ τὸν φορῇ ὅτ' ἡ Ἐκκλησιὰ καθημερινὴ καὶ σκόλη καὶ μεταξὺ τῶν εὐσεβῶν συχνὰ θὰ τὸν μοιράζῃ, καὶ δὲν τὸν εἰδιώρισε,

ἀλλ' ἄδικα τὸν ἄφησε μὲ τὸν καυμὸ ὅτ' ὁ χεῖλη, θὰ τοῦ φορέσῃ καὶ παππὰ καὶ διάκου πετραχῆλι, καὶ θὰ βαπτίσῃ διαρκῶς ἀπίστων λεγεῶνας εἰς τὸνομα τὸ τριλαμπές τῆς ἱερᾶς Κορδονάτης, καὶ θ' ἀνακραῖνῃ «Κύριε, σὺ βοηθὸς γενεῶν, κ' ἐξ ὕψους οὐρανοῦ ἔδε κ' ἡμᾶς κ' ἐπισκέψαι τὴν ἀμπελον αὐτὴν καὶ κράτησον ὅτ' ἡ ποιμνὴν μου τὸν καθε Βουλευτήν, ὃν ἔθρεψεν ἡ δεξιὰ Δεσπότη τοῦ Μωρέως καὶ νῦν Ἀρχιερεὺς» Φαντάσου τον μὲ τὰ ράσα Δεσπότη νὰ προβάλλῃ ἐκ τῆς ὥρας Πύλης, καὶ ὅτ' οὗς ἀχρεῖους δανειστὰς ἀφορισμὸν νὰ ψάλλῃ διὰ φωνῆς ὀργίλης, ποῦ τὴν Ἑλλάδα, τὸν νῆον τῆς δόξης τοῦ Κυρίου, ἀχρεῖας τὴν μετέβαλαν εἰς εἰκὸν ἐμπορίου, καὶ θέλουν σῶναι καὶ καλὰ μ' ἐλέγχους νὰ μᾶς σκάνουν κ' ἐβάλλησαν συμβιβασμοὺς μαζί του νὰ μὴν κάνουν. Κ' εἰς λαῖκους καὶ κληρικούς προσκυνητὸς θὰ μένῃ, θάνατι Πανιερώτατος καθὼς ἐγὼ τὸν θέλω, κ' ἀγρύπνης μὲ τὴν μίτρα τοῦ θὰ μᾶς διαποιμαίνῃ ὅπως μὲ τὸ καστόρι τοῦ καὶ τὸ ψηλὸ καπέλο. Τοιοῦτος ἔπρεπε νῆμιν Ἀρχιερεὺς, βουβάλι.

